

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμβροσίου, Ἐπισκόπου Μεδιολάνων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἦγεμονίας τὸν θρόνον, κατακοσμῶν ἀρεταίς, ἐξ ἐπιπνοίας θείας, τὸν τῆς ἱεραρχίας, προσφόρως ἐκομίσω, ὅθεν πιστός, οἰκονόμος τῆς χάριτος, ἐν ἀμφοτέροις, Ἀμβρόσιε γεγωνῶς, διπλοῦν στέφανον κεκλήρωσαι.

Ἐν ἐγκρατεία καὶ πόνοις, καὶ ἀγρυπνίαις πολλαῖς, καὶ προσευχαῖς συντόνοις, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἐκάθηρας θεόφρον, σκεῦος λοιπόν, ἐκλογῆς τῷ Θεῷ ἡμῶν, τοῖς Ἀποστόλοις ὡσαύτως ἀναδειχθεῖς, ὑπεδέξω τὰ χαρίσματα.

Τὸν εὐσεβῆ Βασιλέα, ἡμαρτηκότα ποτέ, ὡς τὸν Δαυῖδ ὁ Νάθαν, παρρησία ἐλέγξας, Ἀμβρόσιε παμμάκαρ, τοῦτον σαφῶς, ἀφορισμῶ καθυπέβαλες, καὶ μετανοία παιδεύσας θεοπρεπῶς, συνηρίθμισας τῇ Ποίμνῃ σου.

Ἄτερα Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. α' Ὅσιε Πάτερ ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ὅσιε Πάτερ, ἱερώτατε Ἀμβρόσιε, ἡ Λύρα φωνοῦσα, μέλος σωτήριον, δογμάτων ὀρθοδόξων πάσιν ἡμῖν, ἡ καταθέλουσα πιστῶν τὰς ψυχὰς, εὐῆχος Κιθάρα τοῦ θείου Παρακλήτου, τὸ μέγα Ὅργανον τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀξιέπαινος Σάλπιγξ τῆς Ἐκκλησίας, διειδεδεστέρα τε Πηγὴ τῶν χαρισμάτων, ἐναποπλύνουσα ῥύπον τῶν παθημάτων, Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Ὅσιε Πάτερ, παμμακάριστε Ἀμβρόσιε, Συνόδου θεοφόρων, μέσον Γιατέρων ὀφθείς, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις ἓνα Υἱόν, σάρκα γενόμενον κηρύττεις τρανῶς, ἐξ ἀπειρογάμου ὑμῖν ἐπιφανέντα, τὸν ὁμοούσιον τῷ Πατρί, καὶ συναῖδιον τούτου καὶ συμφυῆ, ὅθεν τὴν βλάσφημον Ἀρείου γλωσσαλγίαν, ἐναπεμώρανας, τοῦ Πνεύματος δυνάμει, Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Ὅσιε Πάτερ, ἀξιάγαστε Ἀμβρόσιε, εὐροῦσα ὧς ἐπόθει, τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, τοῦ Πνεύματος ἡ χάρις τοῦ Παναγίου, ἐν σοὶ ἐσκήνωσεν ὧς ἄδυτον φῶς, οὗ τῆ ἐνεργείᾳ, τὰ πνεύματα τῆς πλάνης, ἀποδιώκεις διαπαντός, καὶ θεραπεύεις τὰς νόσους καὶ μαλακίας, τῶν προσιόντων σοὶ ἀπλότητι καρδίας, καὶ ἐκτελούντων σου, τὴν μνήμην τὴν φωσφόρον, Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τίνι ψυχῇ μου, ἐξωμοίωσαι προκόπτουσα, εἰς χεῖρῳ καθ' ἐκάστην, καὶ προστιθεῖσα ἀεὶ, σοὶς μῶλωπιν εὐήθως τραύματα πλείω, ὡς ὀλοσώματος γενέσθαι πληγῆ, μὴ ἐνθυμουμένη, ὡς ὁ Κριτῆς ἐγγίζει, ὃ παραστήση ἀπολαβεῖν, κατὰ τὰς πράξεις εὐθύνας καὶ τιμωρίας; ἀλλ' ἐπιστρέψασα, πρόσπεσον τῇ Παρθένῳ, κράζουσα, Δέσποινα, πάναγνε μὴ παρίδης, τὸν παροργίσαντα Θεὸν τὸν εὐσυμπάθητον, τὸν ἐκ σοῦ διὰ σωτηρίαν, τῶν βροτῶν γεννηθέντα, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε τὸν βότρυν, ἀφυτεύτως ὄν ὧς ἄμπελος, ἐβλάστησας, κατεῖδες ξύλω κρεμάμενον, νυττόμενόν τε λόγῃ θείαν πλευράν, Τὶ τοῦτο, ἔλεγες, Υἱὲ καὶ Θεε; πῶς ὁ νόσους πάσας, καὶ πάθη θεραπέων, πάθος ὑφίστασαι, ἀπαθὴς κατὰ φύσιν ὑπάρχων τὴν θεϊκὴν; τί σοὶ ἀχάριστος λαὸς τῷ εὐεργέτῃ, ταῦτα ἀπέδωκεν ἀντ' εὐεργετημάτων; Παρθένε ἄχραντε, ἀλλὰ τοῖς τούτου πάθεσι, τῶν παθῶν με ἐλευθερῶσαι, ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ὅπως δοξάζω σε.

Ἀπολυτίκιον ᾠχος δ'

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῆ ποιμνῆ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, διὰ τοῦτο ἐκτίσω τὴ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τὴ πτωχεία τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Ἀμβρόσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωῆχου, καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ζ', οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν παμμέγιστον Ἀμβρόσιον αἰνέσω. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' ᾠχος δ' ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Ταῖς θείαις φωτοχυσίαις Ὅσιε, καταστραπτόμενος, τὴν φωτοφόρον ταύτην καὶ φαιδρᾶν, καὶ ἁγίαν σου κοίμησιν, τοὺς εὐσεβῶς γεραίροντας, σαῖς ἰκεσίαις φωταγώγησον.

Ὁ Λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ σοφίας σοί, λόγον δεδώρηται, κεκοσμημένον γλώσση ἀληθεῖ, ἱεράρχα Ἀμβρόσιε, αἰρετιζόντων ἄλλον, ἀπορραπίζοντα κακόνιοιαν.

Νοός σου τὸ ὀπτικὸν Πανόλβιε, προκαθηράμενος, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος δεκτικόν, καθαρῶν ἐπιλάμψεων, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, προαπειργάσω Παμμακάριστε.

Πανσόφοις καὶ ἱεροῖς σου δόγμασι, τὴν ἀρειόφρονα, ἀποδιώξας λύμην ὡς ποιμῆν, ἐπὶ γλόην ἐποίμανας, Ὁρθοδοξίας Πάνσοφε, τὰ λογικά σου πίστει θρέμματα.

Θεοτοκίον

Ἀσπόρως τῷ τοῦ Πατρος βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Ἄτερος Κανὼν τοῦ αὐτοῦ, ὁδὴ Ἀκροστιχίς.

Θείου Ἀμβροσίου μέγα κλέος ἄσμασι μέλω. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' ᾠχος πλ. δ' ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Ἡ κεκομμένη, τὴν ἄτομον ἔτεμε, καὶ εἶδεν ἥλιος γῆν, ἣν οὐκ ἐθεάσατο, ἀλάστορα ἐχθρὸν τὸ ὕδωρ κατεπόντισε, καὶ ἄβατον δι, ἦλθεν Ἰσραήλ, ὃ δὴ δὲ ἀνεμέλλετο, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Θεῖω φωτί σου, ὑπέρλαμπρε Ἰλιε, τῆς ἀμαρτίας μου, τὴν ἀχλὺν ἀπέλασον, οἰκτεῖρεις γὰρ ψυχὰς, τὴ ἐμφύτῳ εὐσπλαγχνία σου, καὶ σκότους ἀπαλάττεις τῶν παθῶν, τὴ μόνη εὐμενία σου, Παντοκράτορ Κύριε, ὁ μόνος εὐδιάλλακτος.

Ἐπὶ τῷ κάλλει, τῶν θείων δογμάτων σου, ἡ Ἐκκλησία φαιδρώς, ὠραίζεται, καὶ πίστει ἀσφαλεῖ, πεποικικμένη δαίκενται, καὶ ὅλη ὡς πλησίον καὶ καλή, ἐκ δεξιῶν παρίσταται, ὀρθοδόξως λάμπουσα, τῆς δόξης τοῦ νυμφίου Χριστοῦ.

Ἰερωσύνης, τοῖς ὄπλοις στομούμενος, καὶ θεία δόξη τὸν νοῦν, Πάτερ ἐλλαμπόμενος, ὡς μάχαιρα πιστῶν ἐστλιβωμένη δαίκενται, καὶ σάλπιγξ τῆς εὐσήμου Ἑορτῆς, τὰ θράση τῶν αἰρέσεων, τμητικῶς συγκόπτουσα, καὶ πάντα διεγείρουσα.

Θεοτοκίον

Ὁ πρὸ αἰῶνων, Πατρὶ συναΐδιος, ἐκ σοῦ Θεόνυμφε, σάρκα προσελάβετο καὶ φύσιν τῶν βροτῶν, Θεώσας συνεδόξασε, διὸ σὲ σωτηρίας ἀρχηγόν, καὶ κόσμου ἰλαστήριον, Θεοτόκε Δέσποινα, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ κεκτήμεθα.

Ὡδὴ γ' ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Οὐκ ἐν σοφία, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῆ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γὰρ ἐστὶν ἅγιος, πλὴν σου Φιλάνθρωπε».

Μεμνημένος, Ἱεράρχης ὡς ἐνθεος Ὅσιε, πᾶσαν νόησιν Γραφῆς, τοῖς ἀγνοοῦσιν Ἀμβρόσιε, Πάτερ τὰ δισέφικτα, τρανῶς ἐσάφησας.

Μεγίστην χάριν, πρὸς Θεοῦ δεδεδυμένος καὶ δύναμιν, σῆς ἐσθῆτος ἐπαφή, ποικίλα πάθη Ἀμβρόσιε, Πάτερ ἐθεράπευσας, τῶν προσιόντων σοί.

Ἐν ἀφροσύνῃ, τὴν πρὸς σὲ τὸν φρονήσει ἐμπρέποντα, πλησιᾶσαι τολμηρῶς, μιαιωτάτην ὀρμήσασαν, θᾶπτον ἐθανάτωσας, θείῳ προστάγματι.

Θεοτοκίον

Γένος ἀνθρώπων, ἐκαινούργησας μόνη κυήσασα, τὸν τῆς φύσεως ἡμῶν, Δημιουργόν τε καὶ Κύριον, ὅθεν σὲ δοξάζομεν, Θεοχαρίτατε.

Ἄλλος

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ῥεῖθρον ἐν καρδίᾳ σου, ἐκ τῶν τοῦ Πνεύματος Ὅσιε, χαρισμάτων, βρῦει καταρδεῦον, τοὺς τῆς Πίστεως αὔλακας.

Ὅλον ἀπεκάθηρας, τὸ ὀπτικὸν τοῦ νοῦ Ὅσιε, καὶ εἰς ὕψος ἤρθης, θεωρίας, τῆ ἐλλάμπει τοῦ Πνεύματος.

Στέφεται τοῖς λόγοις σου, ὥσπερ τιμίους λίθοις Σοφέ, ἡ Ἐκκλησία, καὶ διαιωνίζει, τῶν πιστῶν βασιλεύουσα.

Θεοτοκίον

Ἰλεων γενέσθαι μοί, τῶν ἐν πολλαῖς παγέντι Ἀγνή, ἀμαρτίαις, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ἀσιγήτως δυσώπησον.

Ὁ Εἰρμὸς

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε, σὺ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σὲ τὸ πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Λόγους ζωῆς Πάτερ σοφὲ κεκτημένος, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν καταρδεύεις, καὶ καρποφόρους χάριτι δεικνύεις ἀεὶ, τῶν αἰρετιζόντων δέ, κατακλύζεις τὰς φρένας, χάριν ἀναβλύζων τε, ἱαμάτων ἐκπλύνεις, παθῶν παντοίων ῥύπον ἀληθῶς, ἱερομύστα θεόφρον Ἀμβρόσιε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Τὸν Προφήτην Ἠλίαν ζηλοτυπῶν, Ἰωάννην ὡσαύτως τὸν Βαπτιστήν, ἀνδρείως διήλεγξας, Βασιλεῖς ἀνομήσαντας, ἱεραρχίας θρόνον, ἐνθέως ἐκόσμησας, καὶ θαυμάτων πλήθει, τὸν κόσμον ἐπλούτησας, ὅθεν καὶ ταῖς θείαις, συγγραφαῖς κεχημένος, πιστοὺς ἐπεστήριξας, καὶ ἀπίστους ἐπέστρεψας, ἱεράρχα Ἀμβρόσιε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν οὐράνιον Πύλην καὶ Κιβωτόν, τὸ πανάγιον Ὅρος τὴν φωταυγῆ, Νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον Κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα Κεϊμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τοῦ κόσμου καὶ ἄφεςις, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, διὰ τοῦτο βοῶμεν

αὐτή, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ πάθει ἐστάσα τοῦ σοῦ Υἱοῦ, τῷ Σταυρῷ πλησιάζουσα μητρικῶς, δακρύων προσχύσεσι, λουομένη ἐκραύγαζες, Οἴμοι θεῖε Λόγε! πῶς φέρεις ραπίσματα, ἐμπυσμούς καὶ μάστιγας, Σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, ὅμως ὑπὲρ γένους, σωτηρίας βροτείου, ἐκὼν ταῦτα ὑφίστασαι, Οὕτω Σῶτερ φιλόανθρωπε, ἢ Θεοτόκος ἐβόα σοί, ἦνπερ προβαλλόμενοι, σοὶ εἰς πρεσβείαν, Δέσποτα αἰτούμεθα, ἵνα πλουσίως παράσχῃς, ἡμῖν τὰ ἐλέη σου.

Ὡδὴ δ' ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον τῆς σῆς εἰκόνας, ἐπὶ Σταυροῦ σου ἔστης, καὶ ἐτάκησαν ἔθνη, σὺ γὰρ εἶ φιλόανθρωπε, ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις».

Ἱεράρχης ἀνεδείχθης χρισθεὶς τῷ μύρω, τῷ τῆς ἱερωσύνης, τελειῶν ἱερέας, πᾶσι τὴν σωτήριον, δωρούμενος κάθαρσιν.

Συνετήρησας τὴν ποιμνὴν ἐκ πάσης βλάβης, τῶν ἐναντίων Μάκαρ, καὶ Ἀρείου τὴν πλάνην, πᾶσαν ἀπημαύρωσας, τῷ φέγγει τῶν λόγων σου.

Τῆ τοῦ Πνεύματος δυνάμει τετειχισμένος, τὰ πονηρὰ διώκεις, τῆς κακίας Παμμάκαρ, πνεύματα μὴ φέροντα, τὴν σὴν ἐπιτίμησιν.

Θεοτοκίον

Ὁ θελήματι τὰ πάντα δημιουργήσας, δημιουργεῖται θέλων, ἐξ ἄγνων σου αἱμάτων, σώζων τοὺς εἰδότας σε, ἀγνὴν Θεομήτορα.

Ἄλλος

Εἰσακήκοα Κύριε ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ὁ λειμῶν τῶν δογμάτων σου, καὶ θεολαμπῆς σου βίος Πανεύφημε, ὡς συνθέσεως θυμίαμα, κατευοδιάζει τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν.

Ἱερεῖον γενόμενος, καὶ ἱεουργὸς καὶ κάρπωμα Ὅσιε, πρακτικῶς ὠλοκαυτώθης Θεῷ, καὶ προσήχθης θῦμα τῆ τραπέζῃ Χριστοῦ.

Ὁ οὐράνιος Κύριος, ἐν τῷ στερεώματι τῷ τῆς Πίστεως, ὡς ἀστέρα σὲ κατέπηξε, δὰ δουχοῦντα κόσμον τοῖς σοῖς δόγμασι.

Θεοτοκίον

Μὴ τραπεῖς τῆ θεότητι, ὅλον ἑαυτὸν ὁ Λόγος ἐκένωσε, καὶ ἀνθρώποις προσωμίλησεν, ἐκ σοῦ σάρκα Κόρη προσλαβόμενος.

Ὡδὴ ε' ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Νοῦν λάμποντα φωτί, τῷ ἀύλω κτησάμενος, ἀπήστραψας ἰαμάτων, καὶ θαυμάτων ἀκτῖνας, Ἀμβρόσιε μακάριε.

Ἀνήγειρας σαυτὸν, ἱερὸν καταγώγιον, τοῦ Πνεύματος καταλύσας, τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων, Ἀμβρόσιε θεόπνευστε.

Μεγίστων ἀρετῶν, φωταυγεία λαμπόμενον, ἠδέσθησαν βασιλεῖς σε, καὶ τὸν ὄρον τῆς γλώττης, τῆς σῆς οὐ παρεσάλευσαν.

Θεοτοκίον

Βουλήματι τὸ πᾶν, ὁ σοφῶς ἐργαζόμενος, βουλόμενος ἀναπλάσαι, τοὺς ἀνθρώπους Παρθένε, τὴν σὴν

γαστέρα ὤκησεν.

Ἄλλος

Ἴνα τι με ἀπόσω [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἐν τῇ θεία σου μνήμη, ἱερέων θίασος Πάτερ ἀγάλλεται, καὶ πιστῶν χορεῖαι, σὺν Ἀγγέλοις ἀύλοις εὐφραίνονται, καὶ τρυφᾷ σκιρτῶσα, πνευματικῶς ἡ Ἐκκλησία, ἐν τοῖς λόγοις σου Πάτερ Ἀμβρόσιε.

Γεωργὸς ἀνεδείχθης, τέμνων τὴν τῆς πίστεως εὐθεῖαν ἄρουραν, καὶ διδασκαλίας, ἐπισπείρων θεόσοφε δόγματα, καὶ αὐξήσας στάχυν, καρποφορεῖς τὴ Ἐκκλησία, τὸν οὐράνιον ἄρτον τοῦ Πνεύματος.

Ἀβραὰμ τὴν θυσίαν, καὶ τὴν ἄμεμπτον πίστιν ἐχαρακτήρισας, Ἰσαὰκ ὡς ἄλλον, τὴν ψυχὴν θυσιάσας προθέμενος, τῷ τοῦ Κτίστου πόθῳ, καὶ μὴ τρωθεὶς τῇ ἀπιστία, ἔχρημάτισας φίλος τοῦ Κτίστου σου.

Θεοτοκίον

Κόσμου οὕσα προστάτις Μητέρα ἄειπάρθενε, σὺ με κυβέρνησον, καὶ ὁδήγησόν με, εἰς εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ κατεύθυνον, πρὸς δικαιοσύνης τρίβους, ὀρθὰς τὸν λογισμὸν μου, τῆς ψυχῆς τὰς πορείας ἰθύνουσα.

Ὡδὴ ς' [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι».

Ῥώμη σου, εὐφημεῖ τὰ σεπτὰ προτερήματα, φωτοειδῆς ὡς ἀστὴρ γάρ, πανταχοῦ θαυμάτων τὰς λαμπηδόνας, Ἰεράρχα, ἐπαφήκας πιστῶς θαυμαζόμενος.

Ὁρθίσας, πρὸς Χριστὸν ταῖς ἐκεῖθεν λαμπρότησι, περιηυγάσθης πλουσίως, καὶ φωτὸς ἐπλήσθης τοῦ θειοτάτου, καὶ φωτίζεις, τοὺς πιστῶς σὲ τιμῶντας ἐκάστοτε.

Σώμά σου, καὶ ψυχὴν τῷ Θεῷ καθιέρωσας, καὶ δεκτικὴν ἀπειργάσω, χαρισμάτων Πάτερ τὴν σὴν καρδίαν, ἀνευδότης, τῷ γλυκίῳ προσέχουσας ἔρωτι.

Θεοτοκίον

Ἴασαι τῆς ψυχῆς μου Παρθένε τὰ τραύματα, ἐπισκιάσει σου θεία, καὶ τὸν νοῦν μου λάμπρυνον σκοτισθέντα, ἀμελεία, καὶ σκιὰ ἐχθροῦ πολεμήτορος.

Ἄλλος

Ἰάσθητί μοι Σωτήρ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Λαβὼν τοῦ λόγου σοφέ, τὸ τάλαντον ὡς θεράπων πιστός, καὶ τὴ τραπέζην προθεῖς, ἐπολλαπλασίασας, καὶ τοῦτο προσήγαγες, καθαρὸν σὺν τόκῳ τῷ Δεσπότη σου Ἀμβρόσιε.

Ἐλάμπρυνας τὴν στολὴν, τὴν ἱερὰν ἐν τοῖς πόνοις σου, καὶ ἀνεδείχθης ποιμὴν, ποιμνῆς λογικῆς Σοφέ, ἦν τὴ βακτηρία σου, τῆς διδασκαλίας εἰς μονὰς ἐλαύνεις πίστεως.

Ὁ ζήλός σου Ἡλιοῦ, ζῆλον μιμεῖται Μακάριε, βασιλέα γὰρ πιστόν, χρανθέντα τοῖς αἵμασιν, ἐλέγξας ἀπήλασας, θείων περιβόλων, τὸ αἰδέσιμον φυλάττων Θεοῦ.

Θεοτοκίον

Σκέπην καὶ καταφυγὴν, καὶ τεῖχος ὄντως ἀκράδαντον, ἡ πόλις σου σὲ πιστῶς, κεκτημένη Δέσποινα, δυσχερῶν ἐκ θλίψεων, καὶ κινδύνων πάντων, ἐκλυτροῦσαι ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἰάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπακουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Θείας πίστεως [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Θεῖοις δόγμασι περιαστράπτων, ἀπημαύρωσας Ἀρείου πλάνην, Ἱερομύστα καὶ ποιμὴν Ἀμβρόσιε,

θαυματουργῶν δὲ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, πάθη ποικίλα σαφῶς ἐθεράπευσας, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμβροσίου, Ἐπισκόπου Μεδιολάνων.

Στίχοι

- Τὸ φθαρτὸν Ἀμβρόσιος ἐκδύς σαρκίον,
- Θείας μετέσχεν ἀμβροσίας ἀξίως.
- Ἐβδόμη Ἀμβρόσιος ποτὶ ἄμβροτον ἤλυθεν οὔδας.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀθηνοδώρου.

Στίχοι

- Χαίρων Ἀθηνόδωρος, εἰ τμηθῆ ξίφει,
- Ἀφηρεθῆ τὸ πνεῦμα καὶ πρὸ τοῦ ξίφους.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Νεόφυτος, ἐν τῇ θαλάσῃ βληθείς, τελειοῦται.

Στίχοι

- θανῶν ὁ Νεόφυτος ὑδάτων μέσον,
- Παρ ὑδάτων ζῆ μυστικῶν διεξόδους.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Δομέτιος, ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Δὸς Δομέτιε Χριστομάρτυς καὶ λάβε.
- Δὸς τὴν κεφαλὴν, καὶ λάβε στέφος μέγα.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Ἰσίδωρος, Ἀκεψιμάς, καὶ Λέων πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Διττοῖς συνάθλοισ Ἰσίδωρε συμφλέγου,
- Ἴσων γὰρ αὐτοῖς δωρεῶν Θεοῦ τύχης.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Ἀμμοῦν, Ἐπίσκοπος Νητρίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἀμμοῦν πατρὸς κατείδες Νητρία τρία,
- Κόσμου φυγὴν, ἄσκησιν, ἔξοδον βίου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Γαϊανὸς καὶ Γαῖος, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Ἴαν καὶ καμίνου Γαῖε βληθῆς μέσον,
- Σοῦ Γαϊανὸς οὐκ ἀφέξομαι λέγει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι τριακόσιοι Μάρτυρες, οἱ ἐν Ἀφρικῇ, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Δόξης ὑπὲρ σῆς, ὦ Τριάς, τετμημένην,
- Διπλοτριπλῆν δέχου μὲ ἐξηκοντάδα.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ὅσιος, Ἰγνάτιος, ὁ πλησίον τῶν Βλαχερνῶν κείμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Πλήρης ἀπῆλθες πράξεων χρηστῶν Πάτερ,
- Ἐκ τοῦ ματαίου καὶ κακῶν πλήρους βίου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Παύλου Μοναχοῦ, τοῦ ὑποτακτικοῦ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Πρίσκου, Μαρτίνου καὶ Νικολάου, ὧν ὁ μὲν λιμῶ, ὁ

δὲ πέλεξι κατακοπεῖς, ὁ δὲ τρίτος διὰ πυρός, ἐτελειώθησαν, Ἡ δὲ σύναξις αὐτῶν τελεῖται πλησίον τοῦ τείχους τῶν Βλαχερνῶν.

Στίχοι

- Λιμῶ θανόντα Πρίσκον ἄρτου γηίνου,
- Ὁ Χριστὸς ἄρτον ψωμιεῖ τῶν Ἀγγέλων.
- Πέλεξι συγκόπτουσι Μαρτίνου κρέα,
- Κρεῶν μακέλλαις δυσσεβεῖς ἀνθρωπίνων.
- Ἐξῆλθε δόγμα δαίμοσι πλάνης θύειν,
- Οἷς, Νικόλαε, μὴ θύων, εἰς πῦρ θύη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, τὰ Ἐγκαίνια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν τοῖς Κουράτορος.

Ἦς ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμαῖοι Παῖδες τῆ Περσικῆ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῆ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Ὁ θεῖος φθόγγος, τῶν σῶν δογμάτων Πάτερ πάνσοφε, ὥσπερ ἀστραπὴ διῆλθε πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ θαυμάτων ἢ ἐπίδειξις, ὡς φῶς ἐξήστραψε, τὰς ἐν ζόφῳ καρδίας λαμπρύνουσα.

Νομοθεσίαις, ταῖς τοῦ Σωτῆρος σὺ ἐπόμενος, Πάτερ τὸ δοθὲν σοὶ τάλαντον ἐμμελῶς, ὡς οἰκέτης ἀγαθότητος, ἐπολυπλασίασας, δεσποτικῆς χαρὰς ἀξιούμενος.

Ἀναστομώσας, τὴν θεολόγον σου διάνοιαν, ρεῖθρα ἱερῶν δογμάτων ποταμηδόν, ἐπαφήκας καταρδεύοντα, πιστῶν τὸ πλήρωμα, ἱερομύστα Πάτερ Ἀμβρόσιε.

Θεοτοκίον

Ἴδου Παρθένε, Ἐν τῇ γαστρὶ σου σὺ συνέλαβες, Λόγον, τοῦ Πατρὸς συνάναρχον καὶ σαρκί, ἀπεκύησας δωρούμενον, πάσιν ἀνάκλησιν, τοῖς ἐξ Ἀδάμ πεσοῦσι Πανάμωμε.

Ἄλλος

Οἱ ἐκ τῆς, Ἰουδαίας ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἀκηλίδωτον ὄφθης, ἀρετῶν θεομάκαρ, ἀξίως ἔσοπτρον, καθαρὰς τὰς ἐμφάσεις, τῆς πίστεως δεικνύον, καὶ φωτίζον τοὺς ψάλλοντας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σοῦ ὁ βίος θεόφρον, ὑποτύπωσις ὄφθης, Ἀρχιερέων σαφῶς, καὶ ὄρος ὀρθοδόξων, τῶν πίστει μελωδούντων, καὶ Θεῷ ἐκβοώντων ἀεὶ, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μέτριος μὲν τὸν τρόπον, ὑψηλὸς δὲ τὸν λόγον, Πάτερ Ἀμβρόσιε, αἰδέσιμος τὸν βίον, καὶ πίστει ἀνεδείχθης, ἀκλινῆς ἐν τῷ ψάλλειν σε, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ὃν ἐγέννησας Μῆτερ, νὺν ἐκδυσώπησον, ῥυσθῆναι τῶν παισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η' ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Νεκρώσας τὰ μέλη καὶ νεκρόν, σαρκὸς τὸ φρόνημα, ἀπεργασάμενος, ψυχὴν ἐζώωσας Ὅσιε, καὶ πηγὴν θαυμάτων ἔβλυσας, τοῖς νεκρωθείσιν ἐκ παθῶν, ζωὴν παρέχουσαν, τοῖς βοῶσι, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἔγνωσ τὴν μετάθεσιν Σοφέ, τὴν ἐκ τοῦ σώματος, θεῖω ἐν Πνεύματι, προφητικώτατα, ταύτην γάρ, τοῖς συνοῦσι διεσάφησας, καὶ ἐν χαρᾷ πρὸς οὐρανόν, βοῶν ἀνέδραμες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σῶμα καὶ καρδίαν καὶ τὸν νοῦν, προκαθηράμενος, παθῶν συγχύσεως, πυρφόρον ἔλλαμψιν ἄνωθεν, εἰσεδέξω τὴν τοῦ Πνεύματος, ὡσπερ οἱ θεῖοι μαθηταί, βοῶν Ἀμβρόσιε, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ἦφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκύησασα, τὸν τὰ ἐπίγεια Πάναγνε, οὐρανοῖς ἐπισυνάψαντα, καὶ τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ, πᾶσι παρέχοντα, τοῖς βοῶσι, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄλλος

Μουσικῶν ὀργάνων ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἀπαθείας ὄργανον ἐδείχθης, τῶν παθῶν κοιμίζων τὰς ὀρέξεις, καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, κραυζάζειν διεγεῖρον, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σωτηρίας πρόξενον ἐκτήσω, τὴν τοῦ λόγου δύναμιν Παμμάκαρ, δι' ἧς ἐτράνωσας ἡμῖν, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀρρήτως ἐκ Παρθένου, σάρκα προσλαβόντα, βροτοῖς ὁμοουσίως.

Ἰαμάτων βρύουσι σταγόνας, τῶν σῶν διδαγμάτων αἱ νεφέλαι, ἐξ ὧν ἀρδεύονται πιστῶν, καρδίαι τῶν βοῶντων, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μακαρίζεις σὲ Σεμνὴ τάξις Ἀγγέλων, μεγαλύνει σὲ γηγενῶν φύσις, ἐν σοὶ γὰρ εὖρομεν χαράν, οἱ πίστευι σὲ ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δεηρᾷ, τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμνου, καὶ ἐδοξολογοῦν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

ᾠδὴ θ' ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Λίθος ἀχειρόμητος ὄρους, ἐξ ἄλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας, τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἰδες γεγονῶς ἐν ἐκστάσει τὰ δι αἰῶνος τοῖς Ἁγίοις, Πάτερ ἀποκείμενα γέρα, πρὸς ἀμετέβης, ἀποληψόμενος, τῶν σῶν καμάτων ἐνδοξε, τὰς ἀντιδόσεις εὐφραϊνόμενος.

ᾠριμος ὡς βότρυς θεόφρον, ληνοῖς τοῖς ἄνω ἐπαξίως, ἀπεθησαυρίσθης πηγάζων, ἀθανασίας οἶνον Ἀμβρόσιε, καὶ ἰαμάτων χάριτας, τοῖς εὐσεβῶς σοὶ προσπελάζουσιν.

Σοφία καὶ χάριτι λάμπων, Ἱερομύστα καὶ ποιμένων, μέσον ἐξαστράπτεις δογμάτων, ὀρθοδοξία Πάτερ Ἀμβρόσιε, διὸ πίστευι καὶ πόθω σε, ὕμνοις ἀξίως μακαρίζομεν.

Ἡμεροφαὴ σὲ ἀστέρα, ἡ Ἐκκλησία κεκτημένη, σκότος διαφεύγει παντοίας, Παμμάκαρ πλάνης καὶ ταῖς λαμπρότησι, τῶν ἱερῶν δογμάτων σου, ἀνγαζομένη μακαρίζει σε.

Θεοτοκίον

Φωνὴν σοὶ βοῶμεν Παρθένε, περιχαρῶς τοῦ Ἀρχαγγέλου, Χαῖρε τῆς κατάρας ἢ λύσις, δεινῶν παντοίων, χαῖρε ἢ λύτρωσις, ἢ τοὺς βροτοὺς Θεώσασα, τῇ ὑπὲρ νοῦν κυοφορία σου.

Ἄλλος

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανὸς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἐδείχθης ὡς ἐλαία Πάτερ σοφέ, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, κατάκαρπος, ἐξ ἧς σοφῶς, ἐπλησας λαμπάδα τῶν ἀρετῶν, μεθ' ἧς καὶ εἰσελήλυθας, ἐν τῇ εὐωχία τῶν οὐρανῶν, ἐν οἷς συναπολαύεις, μετὰ τῶν

ἀσωμάτων, τῆς ἀκηράτου καὶ ἀύλου ζωῆς.

Λιπάνας τὴν ψυχὴν σου ταῖς ἀρεταῖς, ἐγκρατείας ἐδείχθης διδάσκαλος, καὶ τῆς σεπτῆς, ἀρχιερωσύνης μυσταγωγός, τοῦ βίου ὑποτύπωσις, καὶ τῆς Ἐκκλησίας φωταγωγός, καὶ στήλη τῶν δογμάτων αἱρέσεων τὴν πλάνην, ἀδιαλείπτως στηλιτεύουσα.

Πεπλήρωκας τὸν δρόμον Πάτερ σοφέ, καὶ τὴν πίστιν τετήρηκας ἄμεμπτον, καὶ εἰς μονάς, ἔφθασας καὶ λήξεις τῶν οὐρανῶν, ἐν οἷς σοὶ καὶ ἀπόκειται, στέφανος καὶ δόξα τῶν ἀμοιβῶν, ἀλλὰ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, οἰκτεῖρησον καὶ σῶσον, ἐξ ἐπηρείας τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Θεοτοκίον

Ἐράθης ᾧ Παρθένε μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεῦξατο, πάντων πρὸ αἰῶνων ὡς ἀγαθός, ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἶ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διὸ σὲ Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Ἐξαποστειλάριον

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὁρθοδοξίας πρόμαχος, βάσις τῆς Ἐκκλησίας, Ἀρχιερέων ἔρεισμα, καὶ σοφὸς Ποιμενάρχης, Ἀμβρόσιε ἀνεδείχθης, πρὸς νομὰς εὐσεβείας, καθοδηγῶν τὸ ποίμνιον, ἀτιθάσους ὡς θήρας ἀποσοβῶν, κακοδόξων φάλαγγας Θεοφάντορ, τρανῶν τὸ ὁμοούσιον, τῆς ἀγίας Τριάδος.

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Θαῦμα φρικτὸν Πανάμωμε! ὅτι τὸν πρὸ αἰῶνων, ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκλάμψαντα, ὁμοούσιον Λόγον, γεγέννηκας ἀπορρήτως, ὅθεν σὲ Θεοτόκον, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, ἀληθῶς καὶ κυρίως, ὡς ἀληθῆ, τοῦ Θεοῦ μητέρα, ὃν ἐκδυσώπει, αὐτὸν Θεομακάριστε, ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων.

Εἰς τὸν Στίχ. τῶν Αἰῶν, Στίχ. τῆς Ὀκτωῆχου. Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σῆθηες, καὶ Ἀπόλυσις.